

Arrest

nr. 240 800 van 14 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 januari 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 21 februari 2020 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.01.2019 werd ingediend door :

A., F. (..) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Pakistan

geboren te Bopra Kalan op (...)1986

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de procedure tot internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste aanvraag werd afgesloten op 02.05.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 12.07.2017 illegaal op het grondgebied. De tweede vraag tot internationale bescherming werd afgesloten op 13.12.2017 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 12.01.2018 illegaal in België. Zijn derde vraag tot internationale bescherming werd afgesloten op 13.03.2018 met een beslissing ‘niet ontvankelijk’ door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 31.05.2018 illegaal op het grondgebied. Zijn laatste aanvraag tot internationale bescherming werd afgesloten op 12.12.2018 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures – namelijk iets minder dan één jaar en vier maanden voor de eerste procedure, amper vijf maanden voor de tweede, slechts twee maanden voor de derde en iets minder dan zeven maanden voor de laatste– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene beweert dat hij zijn land van herkomst diende te verlaten uit vrees voor vervolging. Betrokkene legt echter geen bewijs voor die deze bewering kan staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat zijn banden met België ondertussen zo hecht zouden zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Dit element kan echter niet weerhouden worden. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Het feit dat betrokkene sedert een aantal jaren tewerkgesteld is geweest, dat hij zijn loonbrieven kan voorleggen dat hij arbeidsovereenkomsten voorlegt en dat hij een schrijven van zijn vorige werkgever en een fiche van Katoen Natie kan voorleggen kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de laatste asielpcedure werd afgesloten op 12.12.2018 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Tot slot;

indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou vormen en dat hij nooit in contact zou zijn gekomen met de Belgische ordediensten; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De bewering dat hij alhier sedert 2016 ononderbroken in België zou verblijven kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen heeft na het afsluiten van zijn vraag tot internationale bescherming telkenmale geen gevolg gegeven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Zo werd hem op 03.05.2017, op 28.12.2017 en op 07.05.2018 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene - nl. dat hij een Nederlandse cursus heeft gevolgd, dat hij zich ingeburgerd zou hebben, dat hij ook Engels zou spreken, dat hij werkbereid is, dat hij alhier een netwerk heeft uitgebouwd, dat hij tevens een sociaal netwerk heeft opgebouwd, dat hij verklaringen van vrienden en kennissen zou kunnen voorleggen en dat hij respect zou hebben voor de normen en waarden van de Belgische samenleving- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel;

Aangaande de sterke banden met België en met het Belgische volk

De verwerende partij stelde in de bestreden beslissing dat het sterke karakter van de banden van verzoeker met België en het Belgische volk niet als buitengewone omstandigheid beschouwd kan worden. De verwerende partij verwijst hierbij naar het feit dat de terugkeer naar het land van herkomst om er een aanvraag in te dienen slechts een tijdelijke scheiding met België betreft.

Betrokkenen halen aan dat hun banden met België ondertussen zo hecht zouden zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Dit element kan echter niet weerhouden worden, de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, kan het beweerde tijdelijk karakter van de scheiding niet weerhouden worden om het verzoek van verzoeker af te wijzen.

Verzoeker heeft in het kader van zijn aanvraag gesteld dat hij al ruime tijd ononderbroken in het Rijk woont. Hij is inmiddels goed geïntegreerd, hij beschikt over een werkaanbod en hij is de Nederlandse taal machtig.

Verzoeker heeft tevens benadrukt dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst gelet op het feit dat het centrum van al zijn belangen zich sedert geruime tijd in België bevindt. In geval van terugkeer naar zijn land van herkomst om zijn aanvraag in te dienen zal hij zijn weg moeilijk terug vinden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, naast het feit dat de scheiding slechts tijdelijk zou zijn, de verwerende partij heeft niet toegelicht waarom ze met het sterke karakter van de banden van verzoeker met België geen rekening heeft gehouden.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing gebrekkig is, vermits ze zich niet uitspreekt over de banden van verzoeker met België en met het Belgisch volk.

Gelet op al het voorgaande kunnen we vaststellen dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29.07.1991 alsmede de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Gelet op al het voorgaande dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. Verzoekende partij is het oneens met de motivering dat de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen enkel een tijdelijke scheiding met zich meebrengt. Het beweerdde tijdelijke karakter kan niet weerhouden worden. Zij betoogt dat zij al reeds geruime tijd ononderbroken in België woont en zeer goed geïntegreerd is; zij beschikt over een werkaanbod en is de Nederlandse taal machtig. Zij heeft tevens gesteld geen banden meer te hebben met het herkomstland nu haar centrum van belangen zich in België bevindt. Zij zal haar weg in het herkomstland moeilijk terugvinden. Verder heeft de verwerende partij niet toegelicht waarom zij met het sterke karakter van de banden geen rekening houdt.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar kritiek een zeer selectieve lezing heeft van de bestreden beslissing. Immers blijkt dat de verwerende partij, inzake de banden die de verzoekende partij met België heeft aangehaald, zich niet louter beperkt heeft tot de motivering dat: *“Betrokkene haalt aan dat zijn banden met België ondertussen zo hecht zouden zijn dat het verbreken ervan een moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Dit element kan echter niet weerhouden worden. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”* maar er tevens op gewezen heeft dat: *“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de procedure tot internationale bescherming en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste aanvraag werd afgesloten op 02.05.2017 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 12.07.2017 illegaal op het grondgebied. De tweede vraag tot internationale bescherming werd afgesloten op 13.12.2017 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 12.01.2018 illegaal in België. Zijn derde vraag*

tot internationale bescherming werd afgesloten op 13.03.2018 met een beslissing ‘niet ontvankelijk’ door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos opnieuw om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef tot 31.05.2018 illegaal op het grondgebied. Zijn laatste aanvraag tot internationale bescherming werd afgesloten op 12.12.2018 met een beslissing ‘beroep verworpen’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures – namelijk iets minder dan één jaar en vier maanden voor de eerste procedure, amper vijf maanden voor de tweede, slechts twee maanden voor de derde en iets minder dan zeven maanden voor de laatste– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

(..)

Het feit dat betrokkene sedert een aantal jaren tewerkgesteld is geweest, dat hij zijn loonbrieven kan voorleggen dat hij arbeidsovereenkomsten voorlegt en dat hij een schrijven van zijn vorige werkgever en een fiche van Katoen Natie kan voorleggen kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielpcedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de laatste asielpcedure werd afgesloten op 12.12.2018 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Tot slot; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou vormen en dat hij nooit in contact zou zijn gekomen met de Belgische ordediensten; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De bewering dat hij alhier sedert 2016 ononderbroken in België zou verblijven kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen heeft na het afsluiten van zijn vraag tot internationale bescherming telkenmale geen gevolg gegeven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Zo werd hem op 03.05.2017, op 28.12.2017 en op 07.05.2018 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven.

De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene - nl. dat hij een Nederlandse cursus heeft gevolgd, dat hij zich ingeburgerd zou hebben, dat hij ook Engels zou spreken, dat hij werkbereid is, dat hij alhier een netwerk heeft uitgebouwd, dat hij tevens een sociaal netwerk heeft opgebouwd, dat hij verklaringen van vrienden en kennissen zou kunnen voorleggen en dat hij respect zou hebben voor de normen en waarden van de Belgische samenleving- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Wat betreft de ingeroepen elementen van integratie benadrukt de Raad dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het precaire, thans illegale verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien het bestuur van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst nogmaals op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. *In casu* toont de verzoekende partij met haar betoog echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben*

van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad acht de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf, dat bovendien steeds precair of illegaal is geweest, en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. Zij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat omwille van haar verblijf in België, hetgeen slechts om en bij de vier jaar betreft, zij niet terug kan naar het herkomstland alwaar zij het overgrote deel van haar leven heeft doorgebracht en alwaar zij blijkens haar verklaringen van 18 juli 2018 inzake haar volgend verzoek om internationale bescherming nog vrouw en kinderen heeft die in een huis van verzoekende partij in Pakistan wonen en het daar goed hebben, om aldaar de aanvraag in te dienen.

2.7. Een schending van de motiveringsplicht noch van het redelijkheidsbeginsel wordt aangetoond. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER